

Amerikaanse Schoonheid

Dit ultieme gitaarmodel ging een stapje verder dan de Goldtop en wordt in verband gebracht met een indrukwekkende lijst belangrijke gitaristen. Zestig jaar geleden kwam de iconische '57-versie uit en vandaag vertellen we je het ware verhaal van de Les Paul Custom, met bijdragen van de gitaarhelden die hem bespeeld hebben... tekst Henry Yates foto's Neil Godwin

Toen hij in de etalages van Tin Pan Alley in Londen verscheen, trok hij veel bekijks. De zandlopervorm van de git-zwarte, glanzende body. De glimmende, 24-karaats gouden hardware. De twinkelende ruitvormige inleg op de kop. Het was 1959 en nu er weer producten uit de Verenigde Staten geïmporteerd mochten worden kwam de felbegeerde Gibson Les Paul Custom ineens binnen het bereik van de Britten. Steve Hackett vertelt: "Als kind liep ik door Shaftesbury Avenue en Denmark Street om in de etalages te kijken naar instrumenten die ik me niet kon veroorloven. Ik weet nog dat ik dacht: als je een Les Paul Custom hebt, dan heb je het echt gemaakt."

En dat was natuurlijk precies wat de directie van Gibson wilde dat gitaristen dachten bij het zien van de Custom.

Dankzij hun eerste Les Paul model, de Goldtop uit 1952, was het merk al bekend in de wereld van de solidbodygitaren. Binnen twee jaar zag Gibson echter mogelijkheden voor een exclusiever model, in een hogere prijsklasse. De nieuwe Custom kostte toentertijd 325 dollar, tegenover de 225 dollar van zijn voorganger (een hele andere prijsklasse dan de Junior van 99 dollar). "Er zijn heel veel gitaristen en ze hebben allemaal een andere smaak", zei Gibson-directeur Ted McCarty in 1992. "Chevrolet had allerlei verschillende automodellen. Ford had allerlei modellen. En wij ook."

De Custom werd 'Black Beauty' genoemd, een passende naam. Gibson had de doelgroep voor de Custom bepaald, maar het was Les Paul zelf die erop stond dat het origineel uit '54 glanzend zwart zou worden, puur voor de show. "Iedereen vroeg zich af: waarom

>>

>> zwart?”, schrijft hij in zijn boek. “En ik zei: ‘Omdat je zo je handen kunt zien bewegen op het podium en het past bij elke outfit die je aan hebt.’”

De hele Custom was voorzien van luxe versieringen. De vergulde hardware paste mooi bij de inleg in de vorm van een gesplitste ruit die was overgenomen van Gibsons belangrijkste model, de Super 400. De naam was nu in het afdekplaatje voor de halspen gegraveerd, zodat je de gitaar meteen kon identificeren. Als je verder kijkt dan de buitenkant, zul je echter merken dat niet alleen het uiterlijk

van de '54 een upgrade had gekregen. De body van de Goldtop bestond uit de bekende combinatie van mahonie met een esdoorn top, maar die van de Custom was geheel van mahonie. Dit leverde een warmer, donkerder geluid op (het is interessant dat Paul deze houtsoort juist geschikter vond voor het goedkopere model). De Custom body was ook voorzien van een zevenlaags binding.

De ebben toets met binding had een blokinleg in plaats van de trapeziuminleg van de Goldtop. Het lagere, plattere en sneller spelende fretdraad zorgde ervoor

dat de Custom nog een bijnaam kreeg: ‘The Fretless Wonder’. Bovendien was de '54 Custom de eerste elektrische Gibson met de door McCarty ontworpen ABR-1 tune-o-matic brug (die het jaar daarop ook op de Goldtops verscheen). Een ander kenmerkend onderdeel van de '54 was de combinatie van een P-90 bruglement en de ondergewaardeerde Alnico 5 van Seth Lover in de halspositie. De legering van aluminium, nikkel en kobalt, de opvallende rechthoekige elementpooltjes en de stevige output van dit element voldeden aan de wens van de ontwerper om een nieuw element te introduceren dat meer punch had dan de DynaSonic van rivaal Gretsch. “Ik wilde anders zijn”, vertelde Lover aan Gibson-auteur Tony Bacon. “Ik wilde ze niet rond maken zoals de DeArmonds. Ik vind het niet leuk om dingen te kopiëren. Als je iets wilt verbeteren, vind ik dat je het ook moet veranderen.” In hetzelfde interview zegt Lover: “Door de (*elementpooltjes*) die vorm te geven kon er ik er ook schroefjes tussen plaatsen om de elementhoogte in te stellen. Maar dat element was nooit zo populair omdat gitaristen de pooltjes altijd te dicht tegen de snaren aanzetten. Dan krijg je een soort brij van geluid en daar hielden ze niet van.”

Van Jimi Hendrix tot Robby Krieger: gitaarhelden uit de sixties wisten wel raad met de eerste generatie Custom modellen. Toch kun je zeggen dat de versie uit '57 nog meer invloed heeft gehad. Dit model had dezelfde basis als de eerste versie, maar ging nog een stapje verder met drie door Lover ontworpen PAF humbuckers. De eerste reeks werd slechts van 1957 tot 1961 geproduceerd, maar dit krachtige gitaarmodel heeft ontegenzeggelijk zijn stempel gedrukt op de populaire cultuur.

Voordat Led Zeppelin zijn ‘gitaarleger’ van Teles, Standards en dubbelhalsgitaren financierde, liep Jimmy Page in de Londense sessiewereld rond met een Mk 2 Custom met drie elementen en een Bigsby. Keith Richards was altijd een voorvechter van de Burst, maar in 1966 had hij vier Customs, waaronder zijn memorabele '57 waar hij zelf een halve maan op had geschilderd en die voorzien was van regelaars in de vorm van flessen-dopjes. Tijdens de vroege Stones-tours gebruikte hij een Custom in open G-stemming voor *Street Fighting Man* en *Jumpin' Jack Flash*, maar Keiths verbondenheid met het model werd afgekapd toen er twee Beauty's werden gestolen tijdens

de losbandige ‘Exile On Main Street’-sessies in Nellcôte.

Prog rijkdom

Zelfs de opkomende sterren van de progrock lieten zich inspireren door de Custom. Robert Fripp herinnert zich dat een exemplaar uit '59 te horen is op alle King Crimson-albums uit de periode 1969-1974, van ‘In The Court Of The Crimson King’ tot ‘Red’. “De verkoper was nogal onaardig”, vertelt hij over het moment dat hij de gitaar in Londen kocht. “Maar we hadden een lening gekregen en ik had een koffertje met een groot geldbedrag erin. Ik vroeg of ik korting kon krijgen omdat ik contant betaalde, maar dat kon niet. Dus deed ik het koffertje open om het geld aan de winkelier te laten zien en ik liep de deur uit met de Custom voor 375 pond. Tot op de dag van vandaag is het de beste Les Paul waar ik ooit op gespeeld heb.”

Eind jaren zeventig, terwijl Ace Frehley van Kiss vuurwerk uit zijn Custom met drie elementen liet komen, nam de Britse punk het model weer mee terug naar de basis

Steve Hackett is het met hem eens. “In 1971 kocht ik twee Les Paul Customs. Zwarte, met de drie gouden elementen. Ik speelde net bij Genesis. Ik had een aantal optredens op een Melody Maker gespeeld, maar die had last van feedback en was niet echt luid genoeg om boven het geluid van Phil Collins uit te komen tijdens repetities. En dat was alleen het akoestische geluid van zijn kit - ik had nog nooit met een drummer gespeeld die zo hard sloeg!

“Ik had dus iets met meer power nodig”, vervolgt hij. “Toen we repeteerden voor ‘Nursery Cryme’ (1971) kocht

ik de spullen die ik nodig had, waaronder die eerste Les Paul Customs. Maar helaas werden die gitaren allebei gestolen, twee weken na elkaar. Vanaf 1973 gebruikte ik een Goldtop. Ik wou dat ik wist wat er met die gitaren gebeurd is...”

De Custom was populair bij dieven, maar vanaf 1968 kon je snel een vervangende gitaar regelen. Gibson had de Les Paul begin jaren zestig in de ijskast gezet, maar het bedrijf merkte dat de vraag naar tweedehands modellen toenam toen Eric Clapton bij de Bluesbreakers ging spelen. Ze namen de Les Paul opnieuw in productie en er zat ook een heruitgave van

>>

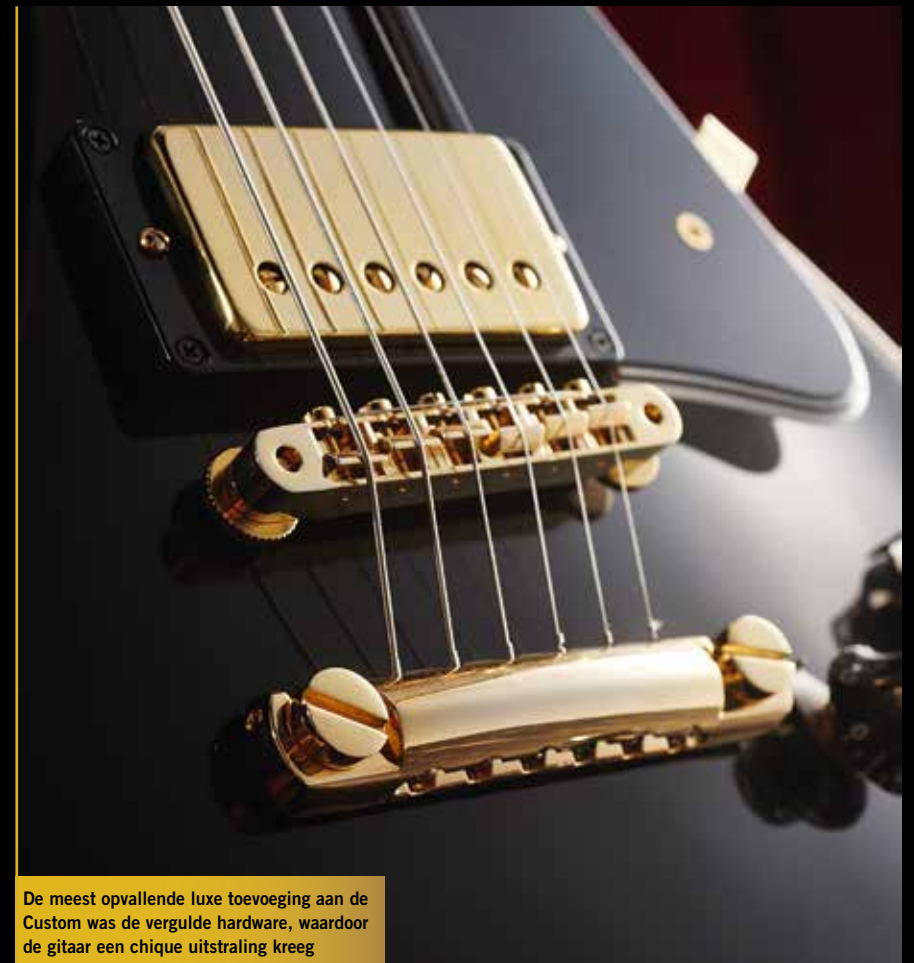

Op het podium werd Jimi Hendrix meestal gezien met een Stratocaster, die hij af en toe flink mishandelde, maar soms gebruikte hij een '55 Les Paul Custom voor *Red House*

Het cijfer 7 aan het begin van het serienummer verwijst naar '57 als productiejaar. Let ook op de 'waffleback'-stemmechanieken van Kluson. Latere modellen hadden mechanieken van Grover of Schaller

Anders dan de Standard, die een esdoorn top had, was de originele Custom geheel van mahonie, wat duidelijk een warmere klank opleverde

De meest opvallende luxe toevoeging aan de Custom was de vergulde hardware, waardoor de gitaar een chique uitstraling kreeg

>> de Custom bij. “We brengen deze instrumenten opnieuw uit om aan een grote vraag te voldoen”, legde Jim Tite van Gibson uit. “Gitaristen zullen niet meer op zoek hoeven te gaan naar tweedehands modellen die voor 700 tot 1000 dollar geveild worden.”

De Custom '68 werd gebouwd in Kalamazoo en kostte 545 dollar. Hij had twee humbuckers en een esdoorn top en was in meer kleuren te krijgen. Ten opzichte van het origineel had hij misschien een

beetje aan karakter ingeboet, maar hij was nog steeds aantrekkelijk voor invloedrijke gitaristen. Mick Ronson gebruikte een '68'er waar hij de lak vanaf gehaald had voor zijn werk met David Bowie in het Ziggy Stardust-tijdperk en deze keuze maakte indruk op een toen jonge Randy Rhoads. Kelle Rhoads, de broer van de overleden Ozzy-gitarist, herinnert zich: “In 1972 speelde Bowie in het Civic Auditorium in Santa Monica. Daar zag Randy Mick Ronson met die

Les Paul. Randy had in die tijd een zwarte SG. Toen hij (*de SG*) van de hand gedaan had, ging hij op zoek naar een gitaar zoals die van Mick en vond hem bij Guitar Center - een '74 Custom.”

Eind jaren zeventig liet Ace Frehley van Kiss vuurwerk uit zijn Custom met drie elementen komen, maar in dezelfde tijd nam de Britse punk het model weer mee terug naar de basis. Mick Jones gebruikte zijn Beauty voor ‘Give ‘Em Enough Rope’ van The Clash, terwijl Steve Jones de Sex Pistols’ ‘Never Mind The Bollocks’ aandreef met zijn exemplaar uit de seventies. Hij vertelt: “Malcolm McLaren was een tijdje manager van de New York Dolls. Toen hij daarmee ophield, nam hij die gitaar mee terug naar Engeland. Er zat een Bigsby op, maar die heb ik eraf gehaald omdat de gitaar steeds ontstemde.”

De klassieke Les Paul Custom blijft al decennia populair en het model is nog steeds vooral gebaseerd op de heruitgave uit '68. Af en toe bracht Gibson een andere versie van de Custom uit, met wisselend succes. In 1972 kwam de Custom '54 Ltd Edition uit, die met zijn P-90 en Alnico element verwees naar de eerste versie van het model. In 1974 kwam er een 20th Anniversary heruitgave en in 1987 introduceerde Gibson de Custom Lite, met een body die lichter gemaakt was en daardoor duurder was dan het reguliere model (1249 dollar tegenover 1170 dollar). De 35th Anniversary Custom uit 1989 had verwarrend genoeg de drie elementen van het model uit '57, terwijl de Custom Plus uit 1991 was voorzien van een gevlamde esdoorn top van een hogere kwaliteit. De Custom '57 Centennial uit 1994 had nogal opzichtige gouden en diamanten details.

De Custom is een vaste waarde in de catalogus van Gibson geworden en de lijst van beroemde gitaristen die dit model verkiezen blijft nog steeds groeien. In de jaren negentig speelde James Dean Bradfield de vurigste licks van de britrockwereld op een witte Custom uit 1990. Zijn gitaar had de bijnaam ‘Faithful’ en Bradfield kocht hem bij Macari's in Denmark Street toen de Manic Street Preachers getekend hadden voor een platendeal bij Columbia. “Toen ik deze Les Paul kon kopen, was ik in de zevende hemel”, vertelt hij. Vóór de Les Paul speelde James op een Tele Thinline. “Er zijn maar weinig mensen die een witte Les Paul als leadgitaar gebruiken”, gaat hij verder. “Maar ik dacht alleen

maar: Steve Jones! Lindsey Buckingham! Mick Jones! Ik weet nog dat ik, toen ik de gitaar kocht, dacht: ik kan niet wachten tot deze gitaar oud is. En nu is het zover. Hij is gepokt en gemazeld en is te horen op alle twaalf platen. De hals is twee keer gebroken: één keer live en een keer tijdens de opnames van ‘The Holy Bible’ (1994). Er zijn vier keer andere elementen in gezet...”

Jong beginnen

Na het millennium zagen we de Custom in de handen van een aantal van de meest technische gitaristen uit de rock. Matt Heafy van Trivium bracht zijn eigen zes- en zevensnarige Epiphone versies uit en voerde het klassieke model op met actieve EMG's. Hij vertelt: “Toen ik erover dacht een signaturemodel uit te brengen, wilde ik mijn favoriete gitaar kiezen. En mijn favoriete gitaar was er een die ik van mijn vader kreeg toen ik elf was. Hij gaf me een Les Paul Custom, een absurde eerste gitaar voor een elfjarige. Ik heb deze gitaar gebruikt op de meeste van onze platen en het is altijd mijn favoriet geweest. Toen we (*Vengeance Falls* uit 2013) aan het mixen waren, stuurde ik de gitaar op naar Epiphone en zei: ‘Kopieer deze gitaar. Zorg ervoor dat hij zo veel mogelijk hetzelfde speelt en er hetzelfde uitziet als deze gitaar en verander maar een paar dingen.’ Ik heb de Les Paul altijd al het perfecte instrument gevonden, dus ik wilde er niet te veel mee rommelen. Ik wilde er alleen mijn stempel op drukken.”

Nu hij ruim zestig jaar bestaat, kunnen we zeggen dat de Les Paul Custom nooit zo populair is geweest als zijn jongere broertje, de Standard. Maar voor ingewijden is dit model de keuze van de echte kenner. Justin Hawkins van The Darkness probeerde Ibanez en Dan Armstrong gitaren, maar gaat uiteindelijk voor de Custom. “Het viel me op dat er net toen ik op mijn witte Custom speelde een witte Les Paul Studio uitkwam. Ik ergerde me eraan als mensen zeiden: oh, hij speelt op een Studio. Dan dacht ik: nee, het is een Custom!

“Ik heb altijd al die gitarist met de witte Custom willen zijn”, zegt hij. “In elke generatie van bands was er één gitarist die op een witte Custom speelde. Sex Pistols, Thunder, Manic Street Preachers. Er was er altijd eentje die de fakkel had overgenomen...” 📷

Koopgids voor de Les Paul Custom De zwarte markt

Net als in 1954 is de Les Paul Custom een ambitieuze keuze met een bijpassend prijskaartje. Als je in 2017 op de website van Gibson kijkt (en de signaturemodellen even buiten beschouwing laat) vind je twee opties. De duurste optie is de True Historic 1957 Custom, een gitaar met historisch correcte kenmerken en twee humbuckers. Hij kost ongeveer 6500 euro. Daarna volgt de standaard Custom, die een combinatie van 490R en 498T elementen heeft en verkrijgbaar is in verschillende kleuren. De prijs ligt rond de 3500 euro.

Voor wie dat nog steeds een beetje té ambitieus vindt zijn er ook Epiphone modellen. De Les Paul Custom Pro kost ongeveer 500 euro. Het uiterlijk klopt, de ProBucker elementen benaderen de grom van de PAF's en je kunt de spoelen splitsen. Bovendien is hij ook verkrijgbaar als linkshandig model. Met de Epiphone Les Paul Black Beauty (630 euro) haal je voor een zacht prijsje een gitaar met drie humbuckers in huis, en voor de P-90-puristen is er de Inspired By 1955.

Gibson Les Paul Custom | Peter Frampton

Back in black

De Gibson Les Paul Custom van Peter Frampton is misschien wel het beroemdste exemplaar van dit gitaarmodel. Het verhaal over het verlies en de uiteindelijke terugkeer van het instrument leest als een goede detectiveroman...

tekst David Mead foto's Gregg Roth

Peter Frampton en zijn Gibson Les Paul Custom waren onafscheidelijk, van zijn tijd in Humble Pie tot het hoogtepunt van zijn roem in het 'Frampton Comes Alive!'-tijdperk. Het is bekend dat de gitaar kwijtraakte bij een vliegtuigongeluk in 1980, maar jaren later dook het instrument ineens weer op, zodat Frampton weer herenigd kon worden met zijn gitaar. Het verhaal over hoe de 'Phoenix' weer bij zijn eigenaar terugkwam is een mengeling van toeval en stom geluk, met allerlei bijzondere wendingen. We laten Peter het verhaal zelf vertellen, dus ga er maar eens goed voor zitten. Hier volgt een stukje gitaarhistorie, doorspekt met indrukwekkend speurwerk...

"In 1970 speelde ik voor het eerst op de gitaar. Humble Pie trad op in de Fillmore West en de toenmalige eigenaar van de gitaar, Marc Mariana, was al een vriend van ons sinds Humble Pie het jaar daarvoor was begonnen in San Francisco. Ik had net mijn Gibson '62 SG ingeruild voor een 335, maar elke keer als ik die gitaar harder zette voor een solo begon hij te feedbacken en dat was erg irritant. Na de tweede set zei Marc: 'Wil je morgen mijn gitaar misschien eens proberen? Het is een Les Paul.' Ik zei: 'Alles is beter dan wat ik nu heb'. We spraken af in de koffiecorner van het hotel waar we

logeerden en de gitaar was net teruggekomen van Gibson, waar Marc hem had laten aanpassen. Hij maakte de koffer open en de gitaar zag eruit als een gloednieuwe zwarte Custom uit 1957, maar het was een aangepaste Black Beauty uit 1954. De gitaar was geschuurd en er zaten nu drie elementen in. Op de voorkant van een album van The Miracles ('*The Fabulous Miracles*', 1963) staat een prachtige '57 Les Paul Custom afgebeeld en hij wilde zijn gitaar er ook zo uit laten zien. De body is iets kleiner dan bij een standaard Les Paul, want hij is flink aan het schuren geweest. Ik nam de gitaar mee naar mijn hotelkamer en begon er zonder versterker op te spelen. Hij speelde heerlijk, dus ik probeerde hem die avond tijdens alle twee de sets en de avond daarop weer, en toen weer... Na de optredens in de Fillmore West gaf ik de gitaar weer aan Marc. Ik zei tegen hem: 'Ik weet dat dit een beetje een rare vraag is, maar denk je dat je deze gitaar misschien ooit zou willen verkopen?' en hij zei: 'Nee... ik wil hem aan je geven.'"

De crash en de brand

"Ik had de gitaar inmiddels tien jaar en we waren op tour in Zuid-Amerika. We hadden net in Caracas, Venezuela gespeeld en we hadden een dag vrij, dus vlogen we alvast naar Panama, waar we de volgende dag zouden spelen. Mijn

tourmanager Rodney kwam binnen en hij zag helemaal wit. Ik was in het restaurant, hij ging naast me zitten en zei: 'Ik heb heel slecht nieuws.' Ik vroeg: 'Wat is er dan?' en hij zei: 'Het vrachtvliegtuig met alle apparatuur erin is neergestort bij het opstijgen. Er zijn mensen doodgegaan.' Er waren zes mensen aan boord: twee piloten, een navigator en ladingsinspecteurs. Ik was er kapot van, dat waren we allemaal. De vrouw van de piloot zat aan de bar van het restaurant te wachten tot haar man terug zou komen, ze wist nog niet wat er gebeurd was. Toen ik over de schok van het overlijden van mensen heen was, dacht ik aan de spullen. Rodney zei: 'Ja, het is allemaal weg.' Het was een vuurbal geweest, het vliegtuig zat vol brandstof en ze konden er vijf uur lang niet bij in de buurt komen. Het was alsof er een waterstofbom was afgegaan. We hebben mijn gitaartechnicus er een week later naartoe gestuurd. Hij vroeg: 'Is er nog iets over?' en ze lieten hem een paar Marshall kasten zien. In uitgebrande gitaarkoffers zag hij de vorm van gitaren. Hij zag de vorm van een gitaar, maar geen gitaar. Hij kwam terug en zei: 'Alles is weg.' Dus dat was het."

Elke foto vertelt een verhaal

"De jaren daarna kon ik maar moeilijk een gitaar vinden die me echt beviel. Mijn '55 Strat, die ik voor *Show Me The*

>>

>> *Way* had gebruikt, was ook verloren gegaan. Het is net als met een oud paar schoenen, weet je wel? Het is vreselijk als je die nieuwe schoenen aantrekt. Toen ik in de jaren negentig naar Nashville verhuisde, nam Gibson contact met me op en zijn we een jaar bezig geweest met het ontwikkelen van een Peter Frampton Les Paul Custom. Dat is een enorm goede gitaar en we hebben er de laatste tien, twaalf jaar meer dan duizend van verkocht. Ik bespeelde ze op het podium en mensen vroegen: is dat hem? Waarop ik zei: nee, maar hij komt heel dicht in de buurt!

“Op een dag kreeg ik een e-mail. Ik opende het bericht en zag een dozijn foto's van mijn gitaar, de originele Phoenix. Ik heb waarschijnlijk keihard zitten schreeuwen, ik geloofde mijn ogen niet. Het bericht kwam van iemand uit Nederland die bevriend was met iemand in Zuid-Amerika en zo kwamen we erachter wat er gebeurd was. Er waren een stuk of drie, vier gitaren die niet zo heel erg beschadigd waren en toen heeft *iemand* besloten dat die gitaren veel veiliger zouden zijn als hij ze mee naar huis nam. Daarna besloot diegene dat de gitaren nog veiliger zouden zijn als hij ze aan anderen verkocht! Ik weet niet wat er gebeurd is. Ik had een Precision Bass uit '63, ik had mijn '55 (*Strat*) en ik had een witte Les Paul die ik in de 'Sgt. Pepper's'-film gebruikt had en die zijn allemaal verkocht. Degene die de Phoenix in zijn bezit had verkocht hem aan iemand die op het eiland Curaçao woonde, dat ongeveer 60 kilometer van de kust van Caracas af ligt. De koper zette de gitaar ergens neer en deed er niet zo veel mee, totdat zijn zoon een tiener werd en graag muziek wilde maken. De gitaar was in slechte staat, dus hij vroeg: 'Pap, is het goed als ik hem naar iemand toe breng die hem weer bespeelbaar kan maken?' En de vader antwoordde: 'Ja hoor, doe maar.' Fout!

Het spel begint

“De zoon bracht de gitaar naar een part-time-gitaarbouwer... die ook inspecteur was bij de douane op het vliegveld. Hij maakte de gitaar open en later zei hij tegen me dat zijn wenkbrauwen bijna het plafond raakten, omdat hij wist welke gitaar dit was. Hij zei tegen de jongen: 'Laat de gitaar maar even hier, dan zal ik kijken wat ik kan doen.' Hij belde een vriend in Nederland en zei:

Een onverschrokken vogel: de Phoenix wordt gerestaureerd op een werkbank bij Gibson

Toen Frampton de gitaar weer terugkreeg, deden de elementen en de elektronica het niet

Gibson heeft bevestigd dat de gitaar hoogstwaarschijnlijk een '54 Black Beauty is met nieuwe routing

Herrezen uit de as: Frampton neemt de Phoenix tegenwoordig mee voor elke liveshow

‘Je zult nooit geloven wat ik nu in mijn handen heb.’ Hij maakte overal foto's van, op een forensische manier. Hij haalde de elementen eruit, de mechanieken eraf - hij haalde alles uit elkaar zodat je de hele binnenkant van het instrument kon zien. Zo kon ik zien dat het mijn gitaar was, want ik heb hem heel vaak van de binnenkant gezien.

“De volgende dag kwam de jongen weer langs en de bouwer zei tegen hem: ‘Ik moet het even vragen: weet je wel wat je hier hebt? Deze gitaar was betrokken bij het vliegtuigongeluk, dit is de gitaar van Peter Frampton.’ En de jongen zei: ‘Nee hoor’, stopte de gitaar weer in de koffer en ging ervandoor. Achttien maanden lang waren we de gitaar weer kwijt, maar uiteindelijk had die jongen geld nodig. Hij ging terug naar de bouwer en zei: ‘Ik zit erover te denken deze gitaar te verkopen - wil jij hem hebben?’ De bouwer was bang dat hij gearresteerd zou kunnen worden voor helling, dus in plaats van de gitaar zelf te kopen ging hij naar de minister van toerisme van Curaçao. Hij kende hem omdat hij bij de douane werkte en legde de situatie uit. Uiteindelijk heeft de regering van Curaçao de gitaar voor 5000 dollar voor me teruggekocht.”

Oude vrienden herenigd

“Ze wilden de gitaar niet naar me terugbrengen omdat de gitaarbouwer bang was dat hij gearresteerd zou worden. Ik zei: ‘Ik heb echt geen enkele reden om de FBI of zoiets erbij te halen.’ Maar ik begreep dat hij bang was. Dus ik zei: ‘Oké, wat denk je hiervan? Je kunt inchecken bij een hotel in Nashville, waar we een kamer voor je geboekt hebben voor drie dagen. We gaan een dag met de gitaar bezig en je kunt een paar dagen Nashville bekijken als mijn gast.’ Twee jaar nadat ik de foto's voor het eerst gezien had kwam hij eindelijk hiernaartoe, samen met de minister van toerisme van Curaçao. Hij nam de gitaar mee de kamer in in een hele slechte plastic hoes, niet eens een koffer. Zelfs voordat ik de hoes open had gemaakt, wist ik dat het mijn gitaar was. Het was fantastisch. We stapten meteen de auto in om naar Gibson te rijden. Walter Carter, George Gruhn en alle andere topmensen die bij Gibson het customwerk doen, waren er. We haalden de gitaar uit elkaar en ze zeiden: ‘Dit was een model uit '54 of '55, waarschijnlijk een '54

Peter Frampton in zijn hoogtijdagen met de Les Paul Custom

Black Beauty, dat een nieuwe routing heeft gekregen.’ Dat wist ik al, maar het was fijn dat Gibson het beaamde en dat al die topbouwers het ook zeiden.

“Toen ik de gitaar terugkreeg van Gibson hadden ze niets aan de littekens gedaan, ze hadden hem alleen weer bespeelbaar gemaakt. De elementen en de elektronica werkten niet, dus die moesten helaas vervangen worden. Maar ze zijn vervangen met historisch correcte onderdelen. Patent Applied For elementen, natuurlijk, maar ook alle volume(*regelaars*) en condensators zijn in principe ‘new old stock’. Allerlei mensen uit Nashville zeiden: ‘Ik weet wat je nodig hebt... Ik heb nog wel een condensator uit de jaren vijftig’ en iedereen gaf allerlei originele onderdelen voor de gitaar. Waarschijnlijk is hij nu nog origineler dan hij ooit geweest is!

“De gitaargemeenschap kwam bij elkaar en iedereen wilde graag iets wat

bij hem/haar vandaan kwam in de gitaar hebben, wat heel erg fijn was. Ik gebruik hem nu bij elk optreden - sowieso voor *Do You Feel (Like We Do)*, maar (*je zult hem horen op*) alle nummers van ‘... Comes Alive’. De gitaar is dus eigenlijk nog beter geworden dan hij al was, hij is alleen een beetje gehavend.” 📺

Videobeelden van de Phoenix

📺 Met toestemming van Eagle Rock kunnen we beelden delen van het moment waarop Peter en zijn gitaar weer herenigd werden en van de restauratie van het instrument. Deze beelden staan als bonusmateriaal op de dvd/blu-ray van ‘FCA35! Tour: An Evening With Peter Frampton’, die uitgebracht is door Eagle Rock Entertainment. Ga naar www.bit.ly/git417frampton